

Modèlics i *modelicons...*

Octubre 2004

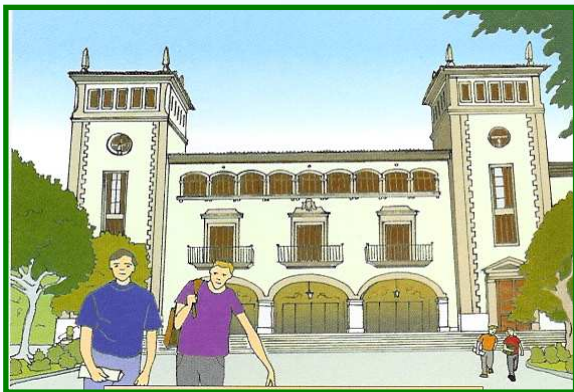
Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 6

Octubre 2004

Modèlics *i* modelicons...

Octubre 2004

Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 6

Per a començar...

“Jubilat” ve de “Jubilus”

per Miquel Bestard i Cantó

En motiu de la trobada dels que feia 50 anys que vàrem entrar en el Seminari Nou dia 14 d'Octubre de l'any 1954, vaig recordar moltes d'aquelles coses i fets que ens marcaren per tota la vida: L'entrada pel portal gran, el gran pati amb les arcades, els dormitoris (on no se podia ni xistar), el que era abans la capella (on ens confessàvem sovint dels escrúpols que ens mortificaven tant) i sobre tot (entre d'altres: dutxes, menjadors, etc.) la sala d'estudis on només se podia sentir el renou de les fulles dels llibres i del gran tomarro del diccionari “Raimundo De Miguel” de llatí (que per a nosaltres en aquell temps era descomunal) per a poder fer traduccions i composicions mal fetes.

Per aquest motiu se m'ha acudit repassar un poc el que fèiem aleshores: agafar un mot i cercar-lo en el diccionari, i vet aquí que mirant la paraula JUBILATUS, us, m. (de JUBILO) vol dir: "Aclamació o crits d'alegria".

Això és el que vos voldria transmetre amb aquestes línies després de 62 anys d'estar en actiu: s'està molt bé, i quan un està bé, està content i alegre, D'aquí ve el vocable mencionat JUBILAT, com tots ja sabeu de sobres (jo no era molt bon llatí i procurava posar-me darrera qualque lletrat quan fèiem les "repentines") i si vos he de ser sincer, val la pena dedicar el temps d'ara al que vulguis fer ara, sense imposicions d'horaris ni feines marcades pels altres.

Ja sabem que hi ha coses que no podem oblidar-les o deixar-les de fer perquè les facin els altres o també hi ha persones a qui dedicar-te: fills, pels qui estan casats, mares i pares, pels qui encara els tenen, i fidels, pels qui s'hi dediquen; però ho fèim perquè surt de nosaltres mateixos i ens hi volem dedicar.

No vull molestar-vos més. Simplement dir-vos que ara que estic etiquetat i classificat en "Classes passives", estic més actiu que mai en allò que més m'agrada: pescar, viatjar, passejar per la muntanya, culetjar i fer un poc de pagès.

Bé, hi ha una cosa que - els qui estam casats ho sabem un poc més bé - no m'agrada tant i és que m'he fet "corredor de borsa" = corre amb les bosses de compra del mercat a ca nostra...

*Acap pensant que som tots quasi de la mateixa edat (any avant, any arrera) i ja estau tots a les portes. Vos crit des d'aquesta posició meva a que espereu amb ànim i alegria aquesta nova etapa que vos arribarà prest; Fent ús d'una altra accepció del verb llatí "Jubilo, -as, -are", vos dic això: "Quis me iubilat? Vicinus antiquus tuus". Mirau la traducció en el diccionari "Raimundo De Miguel" (pàg. 50, segons el meu) *.*

Miquel Bestard

** Nota de l'editor:* No perdeu temps cercant per la pàg. 50. Cercau directament a la 501.

Cronicó

S. Salom

Reunió de condeixebles

(Parròquia de Capdepera, 29/06/04)

Breu crònica de la reunió de condeixebles (Capdepera, 29 de juny de 2004)

El passat dia 29 de juny vàrem tenir a la rectoria de Capdepera la reunió de condeixebles. En Biel Rosselló, que n'és actualment el rector, com també de Cala Rajada, va fer d'amfitrió i ens va rebre amb els braços oberts i la taula posada.

A dir ver, no vàrem esser molts, no sé si per allò que Capdepera és molt lluny (encara que tant hi ha d'aquí a allà, com d'allà a aquí), o perquè el dia de Sant Pere hi havia altres empirreumes.

La llista dels presents fou la següent: Amengual, Bauzà, Bennàssar, Fuster, Gual, Mateu, Orpí, Parets, Rosselló, Salom, Sancho i Tauler.

Després de les salutacions de rigor, de com estàs i com te va, ben aviat ens asseguérem a la taula i conversàrem un poc de tot: "de omni re scibili".

A l'hora de centrar els temes més destacats, esmentaria els següents:

-En Toni Bennàssar ens va llegir una ressenya biogràfica del qui va ser el seu rector D. Felip Alzina, carca ell de mentalitat, però d'una gran honradesa i amb una gran humanitat. El dia del seu funeral hagués estat una bona oportunitat per a llegir-ho en públic, per exemple, al final de la missa, però ja que - per unes circumstàncies molt desagradables que en Toni ens va explicar bé - això no fou possible, la transcriurem en aquesta revista.

-En Joan Bauzà havia redactat una presentació del recent llibre d'en Jaume Sancho "Els fantasmes i la filosofia", però no va pensar a dur l'escrit, i va haver de fer la presentació de memòria, i com que en Joan té taules

suficients, la veritat no li va sortir malament del tot. Després en Jaume Sancho es va esbravar escrivint dedicatòries.

-En Pep-Toni Fuster va proposar que el pròxim dia 14 d'octubre, que segons va assegurar en Tomeu Tauler es compliran els 50 anys de l'entrada al Seminari del nostre curs, convocàssim una magna assemblea amb tots els qui entràrem aquell any i tots els altres que s'afegiren després. Es faria una missa en el Seminari Nou i després un sopar. Però el tema més difícil era com refer la llista i com fer-los arribar després la convidada. En Biel Rosselló i jo mateix ens comprometérem a cercar la llista. I després ja ens repartirem els noms, per a trobar tots els que puguem. En Pep-Toni es responsabilitzà d'organitzar la trobada amb la missa i el sopar.

I poques coses més, que jo ara pugui recordar.

En nom de tots els qui hi érem, una ben cordial salutació.

Sebastià Salom.

Avisos breus:

1.- El passat 31 d'Agost va ingressar amb tots els honors en el G.C.J. ("Glorioso Cuerpo de Jubilatas") el nostre estimat Miquel Bestard. Sembla que ell s'ho ha pres molt tort, perquè plora i plora i plora... Convindria que aneu a consolar-lo, si és que el trobau... perquè d'aleshores ençà viatja i viatja i viatja... i pesca i pesca i pesca... Joodeeer !

2.- A la darrera reunió vàrem acordar per unanimitat - perquè ell no hi era - que la pròxima reunió seria a can Tomeu Fons, a Inca, el dilluns, dia 27 de desembre, devers les 20'30 h. I, si ell hi té res que dir, que ho digui prest ! Tururut, tururut... es qui bada ja ha rebut !

3.- El passat dia 9 en Joan Darder va ser elegit President del Capítol de la Seu. En Joan, que ja era digne successor de D .Pep Sacanell, ara ho és també de l'índit Sr. Torres... (també del gloriós Mn. Alcover i no sé si del bisbe Campins)

4.- A principis de més, en Joan A. Pol no se va trobar bé i va ingressar a Son Dureta per a fer-li reconeixements i proves. Ara sembla que se troba millor, però, quan escric aquesta nota, encara no sabia els resultats. Ja vos direm coses.

5.- En Joan Parets continua publicant obres: Ara ja en publica en 4 toms !

6.- ... Hi ha més coses, però ja les sabreu en el seu moment.

The background of the entire page is a faint, stylized illustration of a stained glass window. It features a central figure, likely the Virgin Mary, with long hair and a yellow robe, her arms outstretched. She is surrounded by several children, also in simple robes, who appear to be holding hands or reaching towards her. The entire scene is set within a frame of colorful, geometric stained glass patterns in shades of yellow, purple, blue, and green.

50 aniversari

*Trobada de
condeixebles*

14 d'Octubre 2004

*Crònica
d'una vetlada
inoblidable*

per Sebastià Salom

Crònica de la reunió de condeixebles

dia 14 d'octubre de 2004

D'acord amb la iniciativa d'en Pep-Toni Fuster, ens reunírem un grup de condeixebles el dijous dia 14 d'octubre en el Seminari. Hi havíem convidat alguns dels 99 que al llarg de tretze anys de Seminari havien format part del nostre curs.

Els assistents foren els següents (entre parèntesi hi ha els cursos que compartírem des de 1954 a 1967):

Amengual Saurina, Miquel (Inca) (3-13)
Bauzà Bauzà, Joan (Vilafranca) (1-13)
Bennàssar Cirer, Antoni (Sencelles) (1-13)
Bestard Cantó, Miquel (Binissalem) (2-13)
Bonet Burguera, Andreu (Ses Salines) (1-4)
Darder Brotat, Joan (Alcúdia) (1-12)
Ferriol Pascual, Jaume (Sineu) (2-3)
Fuster Segura, Josep Antoni (Palma) (1-13)
Gual Mora, Jaume (Mancor de la Vall) (1-13)
Gual Reinés, Joan (Mancor de la Vall) (1)
Mas Rosselló, Joan (Felanitx) (1-2)
Mateu Brunet, Antoni (Palma) (1-13)
Mateu Gual, Gabriel (Mancor de la Vall) (1-3)

Parets Serra, Joan (Santa Maria) (2-13)
Prohens Vicens, Cosme (Campos) (1)
Ramis Mut, Pere (Sencelles) (1-2)
Ramis Ripoll, Amador (Mancor de la Vall) (1)
Romero Gil, Francesc (Palma) (6-7)
Rossinyol Verd, Gabriel (Montuïri) (1-13)
Salom Basch, Jaume (Pama) (1)
Salom Mas, Sebastià (Campos) (1-11)
Sancho Gili, Jaume (Artà) (5-11)
Tauler Valens, Bartomeu (Felanitx) (1-13)
Torres Barceló, Miquel (Campos) (1)
Vaquer Sbert, Vicenç (Santanyí) (1-4)
Vicens Vich, Gabriel (Palma) (1)

Com podeu comptar, fórem 26, a més d'en Joan Puigròs i d'en Llorenç Sastre, que varen ser els nostres primers prefectos, i d'en Toni Vadell, que és l'actual rector del Seminari Menor.

Des de les 19:00 fins a les 19:30 ens anàrem reunint a l'entrada del Seminari i ens saludàvem. Alguns no es coneixien perquè no havien coincidit en el Seminari, altres no ens recordàvem o no ens reconeguérem a primera vista, i uns altres sí que endevinàvem els nostres noms encara que fes 40 o 48 anys que no ens havíem tornat veure. Qui més qui manco, de llavors ençà, o havia crescut, o havia posat panxa, o havia perdut cabells, o li havien tornat grisos... o tot això al mateix temps.

Enràrem a la capella, on cantàrem "*Amunt, companys, feim nostra via*", férem una lectureta i una pregària i acabàrem amb el "*Virgen Asunta, Señora del Seminario*". En Tomeu Tauler i en Pep-Toni dirigien la pregària.

Després, acompanyats p'en Joan Puigròs, anàrem a veure les dependències que més utilitzàvem durant els primers anys (la porteria del Seminari Menor, el pati, la sala d'estudis, la capella convertida en salonet d'actes, el dormitori convertit en aules de classe). I a continuació entràrem en el menjador a sopar d'una ensalada i de peix en el forn.

Finalment ens dirigírem a la sala nova de reunions, l'hemicicle, que està on hi havia anteriorment la sala anomenada "des cotxets". Allà cadascú va dir amb quatre paraules quina ha estat la seva vida: estudis i professió, la família i els fills, i la seva situació actual. Alguns afegiren comentaris sobre els seus records i la valoració que fan dels seus anys de Seminari. I devers les 22:30 donàvem per acabada la nostra trobada.

En Jaume Sancho va demanar si ens semblaria bé repetir aquesta convocatòria alguna altra vegada. Acordàrem no esperar 50 anys més... I es va proposar que cada dos anys podríem repetir l'experiència.

Sembla que tots els presents agràiem de bon de veres l'ocasió de trobar-nos, i lamentàrem que entre tots no haguéssim pogut avisar més gent.

*Sebastià Salom **

***Nota** de J.S.- Com veureu, a cap fotografia hi surt en S.Salom. Com sol passar sempre, el qui fa les fotos no hi surt...

(Arxiu de CETEM)

Dels nostres arxius...

APÈNDIX

Llistat complet
de
tots els ex-alumnes
del Seminari
que en algun curs
foren
condeixebles nostres

per Sebastià Salom

(Marcats amb una X els matriculats a principi de cada curs)

	Llinatges i nom	Naixement	54 1r	55 2n	56 3r	57 4t	58 5è	59 6è	60 7è	61 8è	62 9è	63 10è	64 11è	65 12è	66 13è
1	Adrover Alonso, Vicenç	Felanitx	X	X											
2	Aguiló Capó, Gaspar	Búger		X	X	X									
3	Alzamora Blanes, Pere	Artà	X	X											
4	Amengual Saurina, Miquel	Inca			X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
5	Amengual Pizà, Antoni	Sta. Eugènia	X												
6	Antich Fernández, Josep	Palma	X												
7	Barba Morell, Felip	Manacor	X												
8	Barceló Amengual, Joan	Palma	X												
9	Bauzà Bauzà, Bartomeu	Vilafranca	X	X											
10	Bauzà Bauzà, Joan	Vilafranca	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
11	Bauzà Mas, Antoni	Deyà		X	X										
12	Bennàssar Cirer, Antoni	Sencelles	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
13	Bestard Cantó, Miquel	Binissalem		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
14	Bonet Burguera, Andreu	Ses Salines	X	X	X	X									
15	Buades Cladera, Mateu	Sa Pobla	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
16	Calafat Mercant, Pere	Valldemossa	X	X	X										
17	Caldentey Barceló, Joan	Petra	X	X	X										
18	Cañellas Nadal, Martí	Marratxí	X												
19	Castellet Marí, Joaquim	Palma		X	X										
20	Català Barceló, Bartomeu	Vilafranca						X	X	X	X	X	X	X	X
21	Cifre Vanrell, Julià	Sa Pobla	X												
22	Cirer Campaner, Felip	Sencelles		X											
23	Cladera Matas, Mateu	Sta Margalida		X											
24	Company Bisbal, Antoni	Alcúdia	X												
25	Darder Brotat, Joan	Alcúdia	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	
26	Darder Simonet, Benet	Palma			X	X									
27	Dora Parera, Miquel	Manacor	X	X											
28	Ferriol Pascual, Jaume	Sineu		X	X										
29	Florit Moragues, Jaume	Petra	X												
30	Fons Pascual, Bartomeu	Manacor	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
31	Font Ribot, Bernat	Ariany	X												
32	Font Ribot, Miquel	Ariany	X												
33	Fontanet Oliver, Miquel	Sóller	X												
34	Fuster Segura, Josep Antoni	Palma	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
35	Galmés Umbert, Mateu	Son Carrió		X	X	X	X								
36	García Jiménez, Manuel	Fuente de And.		X	X										
37	Gelabert Pizà, Bartomeu	Palma	X												
38	Genovart Femenias, Antoni	Pollença		X	X	X	X								
39	Gual Mora, Jaume	Mancor	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
40	Gual Reinés, Joan	Mancor	X												
41	Guardiola Sansó, Andreu	Alaró	X												
42	Guasp Bibiloni, Josep	Consell	X	X											
43	Lladó Terrassa, Gabriel	Establiments	X	X											
44	Lladó Trias, Joan	Palma	X												
45	López Aguiló, Vicenç	Sa Pobla		X											
46	López-Pinto Ruiz, Pere	Felanitx		X											
47	Mas Rosselló, Joan	Felanitx	X	X											
48	Mateu Brunet, Antoni	Palma	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
49	Mateu Gual, Gabriel	Mancor	X	X	X										
50	Moll Ribas, Bartomeu	Montuïri			X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

	Llinatges i nom	Naixement	54 1r	55 2n	56 3r	57 4t	58 5è	59 6è	60 7è	61 8è	62 9è	63 10è	64 11è	65 12è	66 13è
51	Mora Seguí, Jaume	Mancor	X												
52	Nicolau Bauzà, Antoni	Vilafranca	X												
53	Nicolau Puigserver, Rafel	Porreres		X											
54	Nigorra Gayà, Miquel	Sant Joan	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
55	Obrador Soler, Jaume	Cas Concos	X												
56	Oliver Jaume, Jaume	Llucmajor			X	X									
57	Orpí Ferrer, Pere	Capdepera					X	X	X	X	X	X	X		
58	Parets Serra, Joan	Santa Maria		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
59	Pastor Ramis, Jaume	Sineu	X	X											
60	Perelló Nebot, Antoni	Manacor	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
61	Pol Company, Joan	Consell			X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
62	Pons Cervantes, Ramon	Palma	X												
63	Pons Company, Antoni	Sa Pobla		X	X	X	X								
64	Prohens Vicens, Cosme	Campos	X												
65	Ramis Colom, Arnau	Bunyola	X	X	X	X									
66	Ramis Mut, Pere	Sencelles	X	X											
67	Ramis Ripoll, Amador	Mancor	X												
68	Ramon Pou, Guillem	Lloseta		X	X	X	X	X	X	X					
69	Ramonell Castellà, Joan	Montuiri	X												
70	Rebassa Cladera, Pere	Pollença	X	X	X	X	X								
71	Rebassa Guardiola, Andreu	Alaró	X	X											
72	Rebassa Martorell, Gabriel	Llubí	X												
73	Ribas Molinas, Jaume	Maria de la S.		X	X	X									
74	Riera Palou, Bartomeu	Montuiri		X	X	X	X	X	X						
75	Romero Gil, Francesc	Alacant						X	X						
76	Rosselló Gomila, Pere	Palma	X												
77	Rosselló Rigo, Gabriel	Alqueria Bla.	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
78	Rossinyol Verd, Gabriel	Montuiri	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
79	Rovira Ramis, Jaume	Inca	X	X											
80	Salmerón López, Pere	La Raya	X												
81	Salom Bosch, Antoni	Palma	X												
82	Salom Bosch, Jaume	Palma	X												
83	Salom Mas, Sebastià	Campos	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X		
84	Sancho Gili, Jaume	Artà					X	X	X	X	X	X	X		
85	Sansó Barceló, Rafel	Vilafranca		X	X										
86	Serra Isern, Ramon	Palma		X	X	X									
87	Serra Pons, Llorenç	Llubí		X											
88	Suárez Riera, Francesc	Manacor	X	X	X	X									
89	Sunyer Ramos, Joan	Santanyí		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
90	Tauler Valens, Bartomeu	Felanitx	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
91	Tomàs López, Antoni	Llucmajor	X												
92	Torrens Perelló, Joan	Llubí	X	X	X										
93	Torres Barceló, Miquel	Campos	X												
94	Torres Torres, Miquel	Eivissa	X	X											
95	Tugores Pol, Isidre	Palma		X	X										
96	Umbert Sureda, Rafel	Son Carrió		X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
97	Vaquèr Sbert, Vicenç	Santanyí	X	X	X	X									
98	Veny Vidal, Andreu	Santanyí		X											
99	Vicens Vich, Gabriel	Palma	X												
Total d'alumnes a cada curs			65	61	46	36	29	27	27	25	24	24	24	21	20

Amb el cor en la mà ...

Records Entranyables

per Antoni Bennassar i Cirer

M'encanta que en Jaume tengués la bona idea de la revista. Jo la veig com un lligam entre nosaltres. Ens hem diversificat degut a les professions i opcions pròpies de cada un, però jo sent que hi ha unes arrels comunes, i sé que no som l'únic.

Aquells anys de Seminari varen ésser especials, molt especials. En part per l'edat que teníem. L'adolescència és una etapa decisiva per la vitalitat que ofereix i per les il·lusions que desperta. Però també fou decisiva per l'espiritualitat que ens animava. Tots bevíem del mateix.

En el número anterior d'aquesta revista me movia la idea de revisar críticament aquells anys i hi trobava precisament una manca d'esperit crític per part meva, una acceptació passiva de tot el que ens deien. Supòs que no era possible en aquell moment una actitud diferent. Ara no és aquest el que em mou a escriure.

El que em mou és un desig de recordar, de fer present aquí i ara vivències d'aquells anys.

Les persones, dins la pròpia trajectòria, tenim fases on es fa important alguna tendència vital. A mi, en aquests moments, m'agrada recordar, revisar fotos, etc. M'agrada traslladar-me a una etapa meva, llunyana i propera al mateix temps, però meva.

Alguns diran que estic nostàlgic. Pot ésser, però m'és igual (m'en fot i m'en contrafot) Els records m'enriqueixen. Sembla que recuperi part de l'energia d'aquells anys.

Sovint ens deixam dur per la tendència a passar per alt i inclús oblidar tot allò que no quadri amb la imatge (self, en diuen els americans) que tenim de nosaltres en el moment present. Però aquesta imatge és únicament una abstracció. Som molt més que la imatge conscient. Som tot el que hem estat, i per tant és molt bo recuperar el material empolsat. El qui fuig d'una època de la seva vida, deixa escapar una part d'ell mateix.

Deixau-me, doncs, recordar avui amb vosaltres algunes vivències d'aquella època.

M'en record del "Benedicamus Domino" a les 6'30 del matí, acompanyat de dues manballetes del Sr. Sastre o del Sr. Puigròs. Que ho érem de ràpids a estirar el llençol i contestar amb el "Hoc signum magnum Regis est, surgamus el offeramus Ei aurum, thus et mirram, sensus, corda et opera nostra". Aquelles paraules tenien el poder màgic d'activar-nos, de posar-nos a to, malgrat la fosca que feia a l'hivern.

I m'encantava que el Sr. Payeras ens dirigís la meditació, perquè era molt dura aquella mitja hora d'abans de la Missa, celebrada pel Sr. Sacanell o el Sr. Ramon, en la qual a vegades hi participàvem fent de blandoners o de turiferaris.

També record aquella mini-visita que fèiem a la capella després de dinar, on cantàvem el "Cor Iesu Eucaristicum, cordis sacerdotalis exemplar. . ."

El que he oblidat i m'agradaria recordar és la pregaria que fèiem abans de començar les classes, en la qual demanàvem llum a St. Thomàs per a entendre les explicacions del Sr. Ollers o del Sr. Moncadas o que el Sr. Esteva no ens preguntàs que era "la flexión gramatical".

I el "Regnum Christi" del Sr. Moncadas. Era un precedent de les Assemblees actuals? No ho crec. Però era un espai on el Sr. Moncades ens ensenyava coses que no s'ensenyaven a cap assignatura. Us recordau que un dia ens ensenyà a pelar una taronja?

Un capítol apart mereixen les lectures del refetor, mentre menjàvem. "Manual de urbanidad cristiana del P. Vicente Cambón de la Compañía de Jesús". Quantes d'urbanitats hi deu haver? No ho sé, Però el que sé, després d'escoltar aquell llibre, és que per ésser educat s'han de fer moltes coses. Sort que un cop a la setmana (era el dijous?) menjàvem escoltant música.

I les excursions del dijous a Son Massià, o a Son Bonet, per a les quals ens vestíem de "semi doble"? Mai no he entès la relació entre aquesta expressió i la roba de carrer. Si algú l'entén, m'agradaria que me l'explicàs. Crec que té a veure amb la litúrgia.

Una altra cosa que record és la separació entre la Secció Menor i la Major. Una vegada, mentre nosaltres feiem 2n de llatí, després d'un "Regnum Christi", em cridà el Sr. Moncades i em digué que jo havia de passar a la Secció Major (supòs que era degut a l'estatura), però després em demanà l'edat. Jo li vaig respondre que tenia 13 anys i es va desdir. Vaig seguir un any més a la Secció Menor. Com m'hagués agradat tenir un any més ! Tenia ganes de tenir una habitació per a mi tot sol.

I les anades a la Seu en els autobusos de l'Ajuntament, estrets com a sardines. Record que una vegada, durant una cerimònia de la Seu, em vaig acubar i vaig caure a terra. No sé si va ser l'olor de cera o que no havia berenat bé... El que sé és que l'escolà o no sé qui em va dur un tasset de vi de missa i em va caure la mar de bé. Vaig poder tornar al cor i continuar en la cerimònia.

I ja en el Seminari Major, quan feiem 2n de Filosofia, vàrem organitzar un viatge (que no férem) a un laboratori de Psicologia. L'haviem de fer amb D. Francesc Payeras. Crec que era a Amurrio. Que degué passar? Ho sap algú? Jo tenia molta il·lusió amb aquest viatge, i no era per a conèixer un laboratori psicològic.

També varen fer època les passejades pel Pinaret. Sembla que aquell pinaret tenia un no sé què que curava.

Molts eren els que el visitaven i... milloraven ?

Avui hi ha molts de mètodes psicoterapèutics, però cap de tant bo.

*Recordau quan amb to burlesc solíem dir a qualcú: "que vas pel pinaret tu?"
Ningú s'enfadava perquè sempre ho dèiem als que no necessitaven anar-hi.*

I Don Tomeu, el bon Don Tomeu, la sordesa del qual ens proporcionava unes classes distintes. Era molt important l'última paraula de la frase que dèiem. D'ella en depenia la nota.

Jo guard una foto d'una festa que férem a la seva classe:

Em vaig atrevir a tocar al piano una cançoneta, i en Miquel Amengual (uno "de aquells") me girava les fulles (més ben dit, la fulla, perquè només n'havia de girar una, quan jo li digués).

I no recordau les sortides de la capella els dies de festa, en processó, amb el roquet posat i amenitzades pels sons que sortien del Groundig nou de Don Pep? Ell sí que en sabia de posar la música adequada, i com fruïa de fer-ho! Que bon home era!

M'ho he passat beníssim recordant aquestes anècdotes.

Esper que aquests petits records ens facin enganxar amb una època de la nostra vida que, malgrat que tengués bo i dolent, era ben nostra.

Un altre dia parlarem de tords.

A. Bennassar

In memoriam

Don Felip Alzina

Ex-rector de Sencelles

Text escrit per *Antoni Bennassar*
i que havia de ser llegit en el funeral

“Don Felip ens ha deixat. Ens ha deixat de la mateixa manera que va viure: en silenci. En el silenci de la nit i sense avisar ningú. Perquè D. Felip era un home, la mà esquerra del qual mai no s'adonava del que feia la dreta.

Avui que s'ha imposat la cultura de la publicació, de fer ostensible tot el que passa, de cridar als quatre vents els petits esdeveniments, D. Felip era certament una honrosa excepció. En tenia ben prou que ho sabés Déu, el Déu que li donava força i pau.

Em sent desitjós, ara que se n'ha anat, de manifestar alguns trets constitutius de la seva personalitat, ja que en vida ell no ho hagués volgut.

En primer lloc vull dir que era un capellà de cap a peus. A la majoria de les persones quan se'ns vol definir, no n'hi ha prou en dir que som mestres, o agricultors, o mestresses de casa, perquè som moltes més coses. Les persones som un caramull d'interessos, de passions i de quimeres.

D. Felip només era capellà. Aquesta era l'única passió que el feia viure. La sotana no era tan sols un hàbit, era part de la seva vida. Totes les seves lectures tenien una relació directa amb el sacerdoci. Els moments de descans eren per a meditar. Tot ell vivia pel ministeri sacerdotal.

No necessitava “hobbies” perquè els “hobbies” són per relaxar-se de “l'estrés” que ens provoquen les pròpies responsabilitats. D. Felip no tenia “estrés” perquè vivia les responsabilitats amb tal convicció que simplement fluïen de dedins, com brolla l'aigua d'una font.

Estimava l'Església. Sempre practicà una fidel obediència en vers els seus superiors. Quan parlava del Bisbe, en parlava amb devoció i reverència.

I era un home exigent amb ell mateix. Donava una gran importància a les normes, als costums, a les tradicions. Quan era jove li havien ensenyat una màxima que deia: "Guarda l'ordre i l'ordre et guardarà a tu". I ell la complí a la perfecció.

Aquesta estricta observança de les normes el feia parèixer un home antic, carca. Certament que ho era. Ell no estava gens d'acord amb el relativisme actual, per al que sembla que tot és igual, que res té importància, que es poden saltar totes les normes sense que passi res.

Per a ell sí que tenien importància les normes. Us ne podria contar moltes d'anècdotes que revelen aquest respecte quasi religiós: Quan l'anàvem a cercar perquè passàs algunes hores amb nosaltres, ell ens deia: "Hem d'arribar abans de les 10, perquè la Residència es tanca a aquesta hora, i jo he de donar exemple". Ja li podien dir les monges que tenia el permís d'arribar tard. Tanmateix ell volia ser un fidel complidor de la norma.

Era exigent amb ell mateix, però també ho era amb els altres, en aquelles coses que ell considerava importants.

Aquest aspecte el feu sofrir molt perquè molta gent no el va comprendre. Ell estimava les formes perquè les veia com un camí que conduïa a la meta desitjada. Molta gent que no tenia la seva visió no el comprengué.

Un altre aspecte de D. Felip era el poc valor que donava als doblers: un valor ben relatiu. Ell necessitava poques coses per sentir-se bé.

Aquesta societat del consumisme superflu que ens fa sentir la necessitat de coses que no ens fan gens de falta, mai no el va conquistar. Per a sentir-se bé amb ell mateix quasi no necessitava res. Preferia fer el viatge amb les alforges lleugeres.

D. Felip se'n ha anat però ens ha deixat un missatge ben clar: A qualsevol edat es pot viure amb un ideal motivant, als 88 anys es poden tenir clares les idees fonamentals. A totes les edats es pot tenir lluent el rètol que anuncia el sentit de la vida.

Així era i així visqué el nostre estimat D. Felip.
Que ara descansi en pau.

“Quina” altra Vida ?

*Autoconsciència
després de la mort ?*

Una íntima reflexió per al dia dels Difunts

I després de morts, QUÈ ? Hi ha VIDA ? QUINA MENA de Vida ?

*Si hi ha una sola cosa que un cristià ha de tenir per ben certa és que Jesús ha “ressuscitat”, què **de qualque manera està “viu”**, i que aquesta nova vida actual i distinta de Jesús és tant “l’esperança” com el “**model**” de la nostra pròpia transcendència; perquè “si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és per demés” (I Cor. 15,17), i res del demés no té sentit. El cristianisme no és una filosofia, és una adhesió personal, i sense Crist no hi ha cristianisme.*

*Però, si bé és cert que “**creure**” en la nova vida de Jesús és una qüestió de fe, el “**fet en si**” de la resurrecció - vida després de la mort - no és una qüestió privativa dels creients, perquè “el **fet en si**” afecta per igual a tota la humanitat. És una resposta a una qüestió que sempre ha preocupat a tots els homes: El problema de la seva pròpia transcendència .*

Per altra part, des de la reflexió racional o filosòfica no resulta tampoc insubstancial el que una part tant considerable de la Humanitat tingui o no tingui unes determinades conviccions: La filosofia no pot obviar acriticament i amb altivesa el “common sense” d’una part tan important del pensament universal. El “common sense” no és cap garantia de veritat, però sí és testimoni d’una resposta generalitzada en el temps i en l’espai - amb uns fonaments, per tant, de qualque manera arrelats dins el mateix fons de l’home - a un problema universal.

Així que - també des de la raó i la filosofia - és adient guaitar dins aquesta qüestió i mirar fins on és possible dir-hi la seva.

EL “QUÈ” I EL “COM”

És cert que, des del punt de vista de la fe cristiana en la resurrecció, l'important és el fet en si: QUÈ Jesús ha ressuscitat i viu, i no importa tant el COM sigui o s'hagi donat aquest fet (“resurrecció de la carn”, revivificació del cadàver, o qualsevol altra forma desconeguda amb la qual el Pare hagi exaltat el seu Fill d'entre els morts). Si, encara que fos fruit d'una reflexió posterior, els Apòstols tingueren una experiència real de Jesús viu després de la mort, no importa tant COM fos el fet mateix de la resurrecció: Si Jesús està viu, ha “ressuscitat”.

Signifiqui el que signifiqui exactament la paraula “ressuscitar”, el realment important i significatiu de la paraula és que **Jesús viu després de morir**.

Per a un creient això basta per a sostenir la seva fe.

Però el COM, encara que secundari, no és indiferent.

El “COM” pot fer entenedores moltes altres qüestions que, d'altra manera, podrien resultar extremadament conflictives per a tots aquells que pretenem conjuminar la nostra fe amb la nostra raó: No és indistint haver de creure en unes intervencions “miraculoses” de Déu en el món o haver de creure en la seva intervenció “natural” en el ser i esdevenidor de les coses, en el ben entès que els fets “miraculosos” - contraposats a les lleis naturals - són mals de pair des del punt de vista de la racionalitat.

Sembla més fàcil, raonable i adient creure en un Déu suficientment gran que no hagi de contradir constantment amb “miracles” les seves pròpies lleis.

Així, doncs, malgrat pugui semblar el contrari, les noves lectures que la teologia actual fa del la resurrecció de Jesús - sense menyscabament del fet - al capdavant faciliten la fe perquè la fan més madura i assumible.

Per als cristians, si la “resurrecció” de Jesús és el “**model**” de la nostra pròpia “resurrecció”, el COM de la seva “resurrecció” ens ensendrà directament al COM o QUINA és realment la **nova forma de vida** de Jesús ressuscitat.

Per altra part, i amb bona lògica, sembla que la filosofia hauria de parar davant el fet de la mort, tota vegada que del que no hi ha experiència (vida després de la mort), tota especulació sembla vana o, si més no, arriscada: fer metafísica del que no serà mai verificable. Això s'ha repetit fins al fàstic. Però el nou “model” teològic d'intervenció “natural” de Déu en les coses i en l'esdevenidor del món i dels homes pot obrir noves perspectives a la reflexió.

LA VIDA I LA "SOBREVIDA"

Deia en J. Bauzà, en un número anterior d'aquesta revista, que "ni les prestigioses disciplines de la Física i de la Matemàtica gaudeixen ja de la consideració de "model" a l'hora d'establir el criteri del què és científic; sols plegades totes les ciències, i sols plegades aquestes amb totes les altres instàncies culturals i socials - inclosa l'ètica, naturalment - tenen garantia d'encertar camins vàlids de servei a la humanitat". Aquest nou plantejament sistèmic de la ciència ens apropa a la vocació primigènia de la filosofia: "integradora" de tots els coneixements ja adquirits i, a partir d'ells, propulsora de noves hipòtesis o conjectures sobre la realitat total.

Amb aquesta perspectiva de "metodologia integral" seria adient, tal volta, apropar-nos de bell nou als treballs de **Teilhard de Chardin** en general i, concretament respecte al nostre tema, a les seves hipòtesis telocòsmiques com les exposa especialment en el seu llibre **EL FENOMEN HUMÀ**.

Teilhard va escriure cinquanta anys massa prest...

I això fonamentalment per dos motius:

El primer, perquè aleshores ni des de la filosofia (immergida encara llavors dins un neopositivisme brutal), ni dins els corrents intel·lectuals catòlics contemporanis era encara un moment propici per als seus plantejaments.

El segon, perquè els avanços científics dins l'àmbit de la biologia i l'enginyeria genètica que s'han produït en aquests últims cinquanta anys li haguessin permès dotar d'una major precisió les seves propostes i defugir unes certes ambigüitats que poden fer semblar les seves hipòtesis telocòsmiques com a més properes a la "visió" que a la ciència.

Ara, però, dins aquest nou intent globalitzador dels sabers i amb els nous coneixements assolits en aquest darrer mig segle, tal volta s'ha fet l'hora - sobretot per als intel·lectuals i pensadors catòlics - de replantejar-se de bell nou, amb una mentalitat més crítica i amb el bagatge dels nous coneixements científics, les seves hipòtesis sobre la projecció de la matèria, la vida i el pensament envers el que ell anomenava la "sobrevida". Les seves hipòtesis poden servir encara com a teló de fons a nous plantejaments més renovats.

Des de la percepció més ampla que es pot donar de l'evolucionisme científic - prevalent al simple evolucionisme materialista i positivista de l'època -

Teilhard va establir per primera vegada una concepció global d'un Univers tot ple de sentit: El seu evolucionisme s'estén més allà de la pura matèria, abastant també la realitat del pensament i l'esperit adreçats a la sobrevida. Tal volta les paraules més sintètiques del seu pensament les trobem dins el seu escrit **EL QUE JO CREC** quan afirma: "Crec que l'Univers és una Evolució. Crec que l'Evolució corre vers l'Esperit. Crec que l'Esperit se realitza en quelcom personal. Crec que allò Personal suprem és dona en el Crist-Universal".

El seu evolucionisme integral no li permet entendre una ruptura brutal amb la mort: Ni un salt radical "sobre-natural" ni, sobretot, un retrocés abrupte a la pura matèria justament quan aquesta ha assolit el punt més alt del seu procés evolutiu: el pensament, la consciència i l'autoconsciència. Dins el context d'un **evolucionisme integral**, sembla poc versemblant que la mort suposi el final, la paraula definitiva, de tot el procés i suposi, per tant, una regressió absoluta al mateix punt de partida.

La matèria originària conté, segons Teilhard, ja en si mateixa la "consciència" com element organitzador pel qual l'Evolució es configura com un procés no purament determinista, sinó més tost orientat sempre cap una idèntica finalitat: L'evolució de la pre-vida (inorgànica) vers la vida ("biosfera") tendeix invariablement cap a la producció del món de l'home i del pensament ("noosfera") com la seva culminació natural.

Però "l'home" no és la seva culminació final.

L'Univers - i dins ell l'home i la seva història - discorre també cap un punt ultra-humà, integrador de l'humà: el Punt Omega - al qual ell anomena també "Cristosesfera" o "Crist Còsmic"- com a punt d'unió ("comunió"?) de tota la Humanitat.

"O la natura està tancada a les nostres exigències de futur - i aleshores el Pensament, fruit de milions de milions d'anys, just recent nat s'ofega ja en si mateix dins un Univers absurd que s'avorta a si mateix -, o existeix una obertura, **una sobre-ànima més allà de les nostres ànimes.**" (...) "Verificam que la Vida, arribada a l'estat Pensant, no pot continuar sense exigir, per simple estructura, una ascensió progressiva." (...) "Per a imaginar, descobrir i copsar una tal forma superior d'existència no cal més que pensar i discorre sempre més allà, però sempre en la mateixa direcció en la qual les línies passades de l'Evolució assoliren la seva màxima coherència." (El Fenomen Humà; cap.III, C2, El dilema i l'opció).

El que veritablement és nou i il·luminador en Teilhard no és, però, la "**persistència**" de la "vida" després de la mort, sinó la seva anàlisi de la "**per-vivència**" de l'home i del pensament, el pas de la vida a la "sobrevida".

Què s'ha entendre però, quan parla de "**sobrevida**" en referència a l'home ?
Com cal entendre aquesta "**sobre-ànima, més allà de les nostres ànimes**" ?

No són uns conceptes massa clars i definits per a Teilhard, però sí mostren alguns trets molt remarcables i significatius.

"A l'esdevenidor existeix per a nosaltres, baix alguna forma, **almenys col·lectiva**, no ja una sobrevivència, sinó una **sobrevida**." (Ibid.) ("**sobrevida**" = **vida prevalent**).

Què es pot entendre, però, per "**sobrevida ... almenys col·lectiva**" ?

És que, tal volta, no som nosaltres, els homes, **essencialment** "individu" ?
Puc entendre la meua "pròpia" pervivència que no sigui, al mateix temps, essencialment **autoconsciència**, pervivència del Jo individual i concret ?

Teilhard especifica que l'home essencialment és **persona**.

El concepte de persona, tal com l'entenem, inclou sens dubte **intel·ligència, autoconsciència, voluntat i llibertat**. Però, no inclou també el concepte d'**individualitat** ?

Si la "personalització" ha estat el punt més alt o ascendent de tot el procés evolutiu, com es pot concebre el Punt Omega que no sigui també Personal ?
L'Evolució mai no torna arrera. El Punt Omega, diu Teilhard, ha de ser, doncs, punt de concentració de la Persona i de la Consciència. Cap allà apunta indefectiblement tot l'esguard evolucionista.

Però, afegeix Teilhard, "la concentració d'un Univers conscient seria inimaginable si, simultàniament a tot el Conscient, no agrupàs en si **totes les consciències**: cada una d'elles fent-se **conscient de si mateixa** al final de l'operació, i més encara, el que és més necessari assimilar, cada una arribant a ser **ella mateixa** i, per tant, més distinta de les demés en la mesura que es vagi apropant a Omega. Ja no és, doncs, només la **conservació**, sinó l'**exaltació** dels elements, gràcies a la convergència.

De veritat, pot haver-hi res més simple i més conformat a tot quant sabem fins ara ?

Sigui quin sigui el domini que considerem – tracti's de les cèl·lules d'un cos, dels membres d'una societat o dels elements d'una síntesi espiritual –, **la Unió diferencia**.

Les parts se perfeccionen i se culminen sempre en un conjunt organitzat.

Per haver descurat aquesta regla universal, tants de Panteismes ens han extraviat vers un culte a un Gran Tot, dins el qual els individus pareixien perdre's com una gota d'aigua, dissoldre's com un gra de sal, dins el mar.

La **Llei de la Unió**, aplicada al cas de l'addició de les consciències, ens desembarassa d'aquesta perillosa il·lusió. No; al confluir, resseguint la línia dels propis centres,

els grans de consciència no tendeixen mai a perdre els seus contorns i a confondre's. Al contrari, accentuen la profunditat del seu propi jo."

*"L'únic error és **confondre la individualitat amb la personalitat.**"*

"Com més malda l'element aïllar-se el màxim possible dels demés, més s'individualitza; però, al fer-ho així, dona una passa arrera i aconsegueix arrossegar el Món al més baix de la pluralitat de la Matèria. En realitat se disminueix a si mateix i es perd. (...)

*La meta de nosaltres mateixos, el cim de la nostra originalitat, no és, doncs, la nostra individualitat, és la nostra **persona**; i aquesta, per l'estructura mateixa evolutiva del Món, no podem trobar-la més que per la unió. No existeix esperit sense síntesi.*

Sempre, doncs, la mateixa llei, de dalt a baix. El veritable Ego creix en raó inversa del "Egotisme". (o.c.; IV, c.II, 1B; L'Univers-personalitzaant).

Perdent "egoisme" individualista sorgim persona.

*Quan d'algú diem que té "**personalitat**" el que volem remarcar no és precisament el seu "**individualisme**" o el seu "aïllament", més tost sembla que presuposam la seva capacitat d'integració amb els demés, sense perdre, però, el seu propi tarannà: integració din la comunitat essent com és i essent QVI és.*

*En el darrer pas de la seva evolució la matèria, segons Teilhard, perd una característica que fins ara li és pròpia i connatural: la seva **individualitat** i evoluciona cap a la **personalitat** alliberada de tot individualisme.*

*Així és com Teilhard concep el nostre discorre i la nostra arribada al Punt Omega o al Crist-Universal. Potser aquesta és la **resurrecció** i la **sobrevida** que ens cal esperar amb Jesús, perquè el cim i la perfecció de la Unitat no és ni la uniformitat ni la suma d'individualitats, sinó l'estructura personal.*

Tal vegada en això consisteixi la veritable "comunió dels sants" i el "Cos místic de Crist"; i, tal volta, tampoc fora mala idea tenir en compte aquesta nova perspectiva de Teilhard quan hom ha d'entendre o esmentar la resurrecció o la "vida perdurable" que ens va prometre i augurar Jesús.

Si és així, tota referència a la resurrecció o a "l'altra vida" s'hauria de despullar ja de tota metàfora o imatge que suposi el més mínim sentit de corporeïtat o de concreció individualista: Si cada una de les cèl·lules del nostre cos fos "conscient", com se sentiria més realitzada i "feliç", com a cèl·lula individualitzada o formant part del conjunt de la nostra persona?

La "resurrecció", per tant, és una altra història, molt distinta.

(J.S.)

Recomanacions

I N F O R M A T I C A

Programa SALT *de traducció* *Valencià - Castellà* (versió nova 3.0)

Incompetència o boicot ?

Vius a aquesta nova versió de l'antic programa SALT que vos vaig recomanar en el número 1 d'aquesta revista (Gener 2003) i que ara, en una nova versió (3.0), es pot davallar per Internet !

La nova versió, aparentment molt enriquida per la incorporació d'un nou traductor invers (Valencià - Castellà) que no tenia en les versions anteriors, ha resultat totalment decebedora: És un autèntic desastre. Les seves traduccions al castellà semblen fetes per marciàns.

Incompetència o boicot ? La sospita és gairebé obligada: Tanta incompetència sembla impossible en gent dedicada a la matèria i que tanta habilitat demostraren en la versió Castellà - Valencià. Sols tenint en compte tot l'aldarull que es va produir per aquest programa - preparat per la Universitat de València i propietat de la Generalitat Valenciana, que ara ha volgut recuperar la seva gestió - fa pensar en un possible boicot per tal de posar en ridícul aquesta Institució i la seva Conselleria de Cultura. Altra explicació no se m'acudeix.

Per tal que vos faceu una idea de com és de grossa la cosa, vos pos a continuació una mostra de traducció que, per provar el programa, li vaig proposar: Se tracta de la carta que vos vaig enviar per la trobada de Condeixebles 1954-1967. Vos don la meua paraula que no hi he modificat ni una coma. Si no me creis, feu-ne voltros la prova.

Condiscípulos 1954-1967

Seminario diocesano de Malloca

Santanyí-Coll de En Cepejón, 16 de julio de 2004

Amigos condiscípulos: Un grupo de los antiguos condiscípulos del Seminario nos reunimos habitualmente dos veces al año para acordar tiempo pachuchos y compartir nuestras inquietudes actuales. Entre los asistentes hay que son capellanes, hay que varen ser capellanes y después se varen secularizar y hay también alguno de los quien no llegan a ordenarse.

A la última reunión que tenguérem el pachucho día 29 de junio a Capdepera, en Pep-Toni Maderero propuso la idea de hacer una convocatoria de todos los que ingresáramos en el Seminario día 14 de octubre de 1954, **ahora hará 50 años !**

La idea pareció bien, pero necesitábamos recuperar las listas y encontrar las personas. En Biel Rossellón ofreció una primera lista y yo fui a los archivos del Cetem (Centro de Estudios Teológicos de Mallorca) a ver si tenían las listas antiguas del Seminario. Con grande sorpresa de parte meva vi que se conservan todos los atirelados de los alumnos matriculados a cada curso. Y a partir de aquellas listas elaboré las que os ofrecemos a continuación.

Le programa, que vàrem elaborar a Can Jaume Sancho en Pep-Toni Maderero, en Joan Bauzà, en Jaume Sancho y yo mismo seria el siguiente:

Encuentro día 14 de octubre, jueves, en el mismo Seminario Nuevo:

19h Arribados y saludos

19'15h Breve rogativa a la capilla

19'30h Visita a las antiguas dependencias del Seminario.

20h Cenar de bufete y parrafeo informal. (Pagaríamos 10 € por cabeza)

22h Hora prevista de acabar.

Para poder encontrar y convidar el mayor número posible de condiscípulos necessitam la colaboración de todos. Por eso hemos pensado hacerlo de la siguiente manera:

Todos los que recibiréis esta carta os debéis comprometer a avisar los condiscípulos de la lista A y de la lista B, a quien tengueu posibilidad de contactar y darles una fotocopia de esta carta.

Después debéis avisarme a mí, Sebastià Salom, a la tela. 971 65 31 52, o parrosantanyi@teleline.se, o a Jaume Sancho, tela. 971 26 34 57 o jaumesancho@yahoo.se, antes de día 1 de octubre para comunicarnos con cuáles personas habréis contactado, para poder buscar otras maneras de avisar los que nadie hagi encontrado y para poder prever aproximadamente cuantos seremos a cenar.

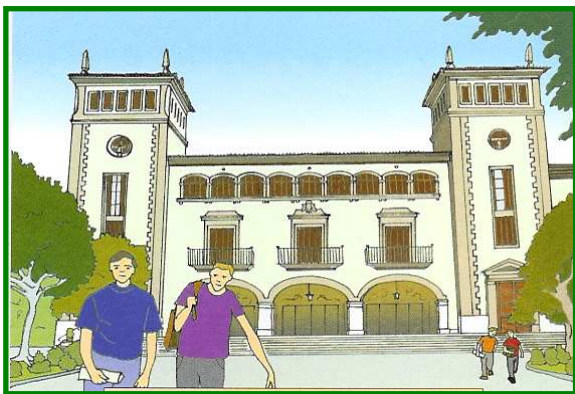
Aunque basam la nuestra convidada sobretudo con las personas incluidas en las listas A y B, eso no reemplazo que si conocéis alguien de la lista C que pugui estar interesado en participar, debe quedar claro que de parte nuestra no volamos excluir nadie.

Hemos pensado convidar también, porque estiguin con nosotros, los dos primeros prefectos que tenguérem aquel primer curso de 1954/1955, que fueran en Joan Puigròs y en Llorenç Sastre.

Esperam la colaboración de todos,

Atentamente, *Sebastià Salom Masía*, rectora de Santanyí

Jaume Sancho Gili, catedrático de filosofía jubilado

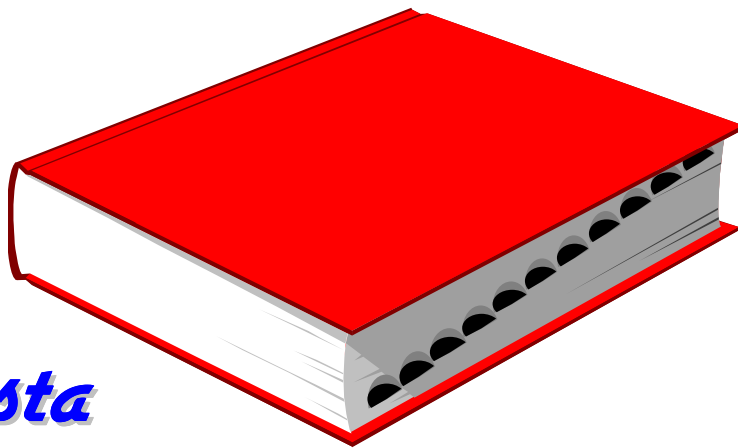
Modèlics

i

modelicons...

Àlbum col·lectiu de fotos

*Vos faig
Una proposta*

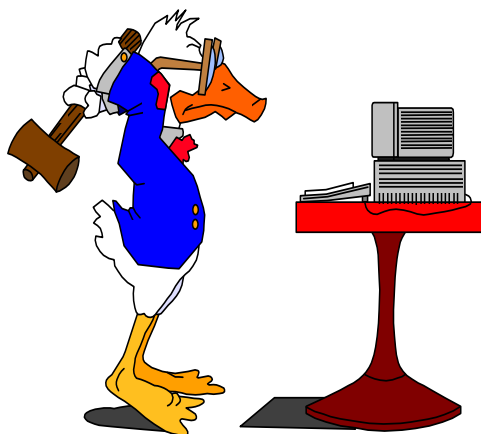
Com som una persona desenfeinada i amb pocs maldecaps (i ja sabeu allò de: “*qui no té maldecaps se’n cerca*”) m’ha vingut l’ocurrència de ficar-vos dins una altra moguda.

Perquè veig que normalment sempre és ben rebuda la secció de la revista “**DELS NOSTRES ARXIUS**”, on solem posar-hi algunes fotos que ja no recordàvem però que ens porten a rememorar moments molt agradables de temps passats, se m’ha ocorregut que, si vos semblàs una bona idea, podríem fer una recollida ràpida de tot el material fotogràfic d’aquells anys de convivència, que cadascú de nosaltres guarda dins el seu àlbum personal, i elaborar un **ÀLBUM COL·LECTIU** del que poguéssim gaudir-ne tots.

Si vos semblàs una bona idea, podríem procedir de la següent manera:

- **D**ins un temps determinat (posem un mes) cada un de vosaltres hauria de cercar i seleccionar aquelles fotos que teniu - personals o col·lectives - que vos semblin interessants.
(Sense gens de por de passar-vos: Com més n’enviàssiu, millor podríem escollir).
- **P**er tal que les vos poguéssis retornar, hauríeu de posar darrera cada foto el vostre nom (i quan es va fer la foto).
- **L**es m’enviaríeu com poguéssiu: per Correu (la meva adreça és: Passeig Cala Gamba, 34. Palma 07007) o, en forma d’arxiu, a la meva adreça electrònica: jaumesancho@yahoo.es

Vos sembla bona idea o ho deixam fer ?

No hi ha manera de comunicar-nos !

Comunicar amb vltros d'una manera ràpida i efectiva s'està convertint en un autèntic problema.

Només 16 de vltros teniu Internet o correu electrònic.

D'aquests 16, a tres o quatre cada mes o dos els ho eliminen, per falta d'ús, i quan vols enviar-los algun missatge, el servidor te comunica que desconeix aquest personal...

Altres quatre o cinc no obrin gairebé mai el correu i quan l'obrin han passat quinze dies des que els vaig enviar s'avís que fos...

En poques paraules: els e-mails només són efectius per a sis o set.

Hauríem de mirar de posar-hi remei

perquè moltes vegades tampoc soleu contestar en es vostre telèfon i, si deix algun missatge en el contestador automàtic, algun m'ha dit que molts de dies ni l'escolta (si és així, més val que el lleueu !) i si vos he de cridar a tots en el mòbil, sa meva dona em fotrà una escopetada en rebre sa factura de Telefònica...

Si cada dia mirau sa bústia de correu, vos podríeu també acostumar a obrir s'ordinador... (Si, p.e., tinguéssiu [Yahoo](#), en obrir-lo, el seu propi [Messenger](#) vos avisaria automàticament si ha arribat algun emilio i només hauríeu de picar un clik, cony !) No és tan difícil ! **Per acabar-ho de fotre** - i a pesar de jo insistir-hi cada vegada - només tres o quatre me contesten que han rebut es missatge... i així, jo no puc sebre mai qui l'ha llegit i qui no ! Un merder !

O arreglam un poc això... o ho enviam tot a ca una puta !